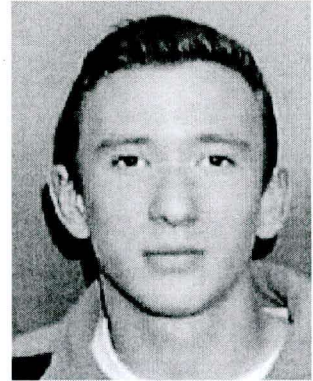

טוראי אוברוב, ולדימיר

בן נטליה ואולג. נולד ביום י"א בכסלו תשמ"ז (13.12.1986) בעיר טשקנט שבאוזבקיסטן. בשלוש השנים הראשונות לחייו שהה בבית עקב מחלות ואלרגיות. לאחר מכן, החל לבקר בגן חובה. ולדימיר, וווה בפי אוהביו, היה ילד רגוע וממושמע, שזכה באהבת המטפלות. הוא הרבה להשתתף בפעילויות ואהב לצייר.

בשנת 1994 החל וווה את לימודיו בבית-ספר יסודי בטשקנט ובשנתיים הראשונות למד קרוא וכתוב ברוסית. במקביל, השתתף בחוגים שונים שארגנה הסוכנות היהודית בעיר, למד עברית והחל להתוודע לתרבות הישראלית. המשפחה תכננה לעלות לארץ ובתקופה שנותרה עד עלייתם טיילו בקזחסטן הצפונית, בקירגיזיה ובהרי אוזבקיסטן. למרות גילו הצעיר, עבר ולדימיר את כל המסלולים בשלום וצבר חוויות רבות.

וווה עלה ארצה עם הוריו ב-14 באוקטובר 1996 והמשפחה השתקעה בחדרה. כאן נכנס לכיתה ד' בבית-הספר היסודי "הגורן" ואת לימודי העברית השלים באולפן שבבית-ספרו. בבית-הספר רכש חברים חדשים וגילה נטיות ספורטיביות. משיכה מיוחדת הייתה לו לכדורגל וכן רכב על אופניים.

בשנת 2000 עבר ולדימיר לחטיבת הביניים של "תיכון חדרה" שבשכונת בית אליעזר, למד בקפידה והיה תלמיד ממושמע. בשל היותו ילד חולני, אשר סבל מהתקפי אלרגיה ואסטמה, נאלץ להפסיד שעות לימודים רבות, אך הצליח לחפות על כך בכשרונותיו. הוא המשיך לחטיבה העליונה ב"תיכון חדרה", ופנה למגמת האמנות והגרפיקה הממוחשבת. וווה למד על עבודותיהם של האמנים הגדולים, ביקר בתערוכות של אמנים שונים, ביצע במחשב שרטוטים גרפיים ייחודיים והרבה לצייר. בציוריו, היטיב לבטא את רגשותיו ואת יחסו לחיים. יצירותיו של ולדימיר הוצגו בתערוכה שהתקיימה מטעם המגמה בבית-הספר והותירו רישומן בלב המבקרים. מתוך ששאף להרחיב את השכלתו ואהב מאוד שפות זרות, לא הסתפק בלימודים הפורמליים והחל ללמוד באופן פרטי אנגלית ורוסית.

לוווה היו חברים וקרובי משפחה שאהבו אותו, כיבדו והעריכו אותו. הוא היה ילד-נער שקט, רגיש וטוב לב. מוזיקה הייתה חלק בלתי נפרד מחייו וכאשר קיבל מהוריו גיטרה היה מאושר. הוא הרבה לגלוש באינטרנט ולהתכתב עם חברים אך גם ידע לשאוב הנאה מטיוולים ברחבי הארץ שערך עם חברי כיתתו ועם משפחתו.

ביולי 2005 סיים ולדימיר את לימודיו ושבועות ספורים אחר כך, בראשית חודש אוגוסט, התגייס לצה"ל ושובץ בחיל התותחנים. ביום י"ג באב תשס"ה (18.8.2005) נפל בעת מילוי תפקידו והוא בן שמונה-עשרה וחצי. ולדימיר הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותר הורים ואח - דניס.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את כולם

טוראי אוברוב ולדימיר ז"ל

טוראי אוברוב ולדימיר ז"ל
בן 19 בנפלו

בן נטליה ואולג
נולד באוזבקיסטן

ב-י"א בכסלו תשמ"ז, 13/12/1986

תאריך עליה: 14.10.1996

התגייס ב-8.8.2005

התגורר בחדרה

נפל בעת שירותו

ב-י"ג באב תשס"ה, 18/8/2005

שרת בחיל התותחנים

יחידה: ביסל"ת 9

מקום נפילה: שבטה

באזור: השפלה הדרומית והנגב

נקבר בחדרה

הותיר הורים ואח

קורות חיים

בן נטליה ואולג. נולד ביום י"א בכסלו תשמ"ז (13.12.1986) בעיר טשקנט שבאוזבקיסטן. בשלוש השנים הראשונות לחייו שהה בבית עקב מחלות ואלרגיות. לאחר מכן, החל לבקר בגן חובה. ולדימיר, וווה בפי אוהביו, היה ילד רגוע וממושמע שזכה לאהבת המטפלות. הוא הרבה להשתתף בפעילויות ואהב לצייר.

בשנת 1994 החל וווה את לימודיו היסודיים בבית-ספר יסודי בטשקנט ובשנתיים הבאות למד לקרוא ולכתוב ברוסית. במקביל, השתתף בחוגים שונים שארגנה הסוכנות היהודית בעיר, למד עברית והחל להתוודע לתרבות הישראלית. המשפחה תכננה לעלות לארץ ובתקופה שנותרה עד עלייתם טיילו בקזחסטן הצפונית, בקירקיזיה ובהרי אוזבקיסטן. למרות גילו הצעיר, שרד ולדימיר את כל המסלולים וצבר חוויות רבות.

ווה עלה עם הוריו ארצה ב-14 באוקטובר 1996 והמשפחה השתקעה בחדרה. כאן נכנס לכיתה ד' בבית-הספר היסודי "הגורן" ואת לימודי העברית השלים באולפן שבבית-ספרו. בבית-הספר רכש חברים חדשים וגילה נטיות ספורטיביות; משיכה מיוחדת הייתה לו לכדורגל וכן רכב על אופניים.

בשנת 2000 עבר ולדימיר לחטיבת-הביניים של "תיכון חדרה" שבשכונת בית אליעזר, למד בקפדנות והיה תלמיד ממושמע. בהיותו ילד חולני אשר סבל מהתקפי אלרגיה ואסטמה נאלץ להפסיד שעות לימודים רבות, אך הצליח לחפות על כך בכישרונותיו. הוא המשיך לחטיבה העליונה בבית-הספר שם פנה למגמת האמנות והגרפיקה הממוחשבת. במגמה

טוראי אוברוב ולדימיר ז"ל

למד על עבודותיהם של האמנים הגדולים, ביקר בתערוכות של אמנים שונים, ביצע במחשב שרטוטים גרפיים ייחודיים והרבה לצייר. בציוריו, היטיב לבטא את רגשותיו ואת יחסו לחיים. יצירותיו של ולדימיר הוצגו בתערוכה שהתקיימה מטעם המגמה בבית-הספר והותירו רישומן בלב המבקרים. מתוך ששאף להרחיב את השכלתו ואהב מאוד שפות זרות, ולדימיר לא הסתפק בלימודים הפורמליים שבבית-הספר והחל ללמוד באופן פרטי אנגלית ורוסית.

לווה היו חברים וקרובי משפחה שאהבו אותו, כיבדו והעריכו אותו. הוא היה ילד-נער שקט, רגיש וטוב לב. מוזיקה הייתה חלק בלתי נפרד מחייו וכאשר קיבל מהוריו גיטרה היה מאושר. הוא הרבה לגלוש באינטרנט ולהתכתב עם חברים אך גם ידע לשאוב הנאה מטיולים ברחבי הארץ שערך עם חברי כיתתו ועם משפחתו. ביולי 2005 סיים ולדימיר את לימודיו ושבועות ספורים אחר כך, בראשית חודש אוגוסט, התגייס לצה"ל ושובץ בחיל התותחנים. ביום י"ג באב תשס"ה (18.8.2005) נפל בעת מילוי תפקידו והוא בן שמונה-עשרה וחצי. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותיר הורים ואח - דניס.

לשכת שר הביטחון
הקריה, תל-אביב

נטליה ואולג אוברוב היקרים,

עדינת ישראל ועבא ההגנה לישראל

אבלים עמכם בנפול יקירכם

טול' ולדימיר אוברוב ז"ל

ביום י"ג באב התשס"ה, 18 באוגוסט 2005

ויישאו תמיד את זכרו עם כל הלוחמים

שנפלו על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

שאול מופז, רב-אלוף (עיל')

שר הביטחון

א.נ.ס

אלול תשס"ה

ספטמבר 2005

צבא ההגנה לישראל
ראש המטה הכללי
סימנו: כא - 7 - 1344
ב' באלול התשס"ה
6 בספטמבר 2005

משפחת אוברוב

אלפת אליוק היקיה,

איתכם באבלכם על מות יקירכם, טוראי ולדימיר אוברוב, זכרונו לברכה, אשר מצא את מותו ביום י"ג באב התשס"ה, 18 באוגוסט 2005.

ולדימיר, זכרונו לברכה, החל הכשרתו הצבאית בבית הספר לתותחנים שבמפקדת קצין התותחנים הראשי, אשר במפקדת הזרוע לבניין הכוח ביבשה.

מפקדיו של ולדימיר מספרים, כי היה חייל ממושמע אשר ביצע היטב את כל המשימות שהוטלו עליו. ולדימיר עזר לחבריו בכל עת, ושימש להם משענת כאשר נזקקו לכך.

דואב הלב על מותו של ולדימיר בטרם עת.

זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

אירגם דיאקנס,

דני חלוץ, רב-אלוף
ראש המטה הכללי

לישראל	ההגנה	צבא
01055	ד"צ	יח'
התשס"ה	באב	י"ז
2005	באוגוסט	22

משפחת אוברוב היקרה,

יקירכם, טוראי ולדימיר אוברוב, זכרונו לברכה, מצא את מותו ביום י"ג באב התשס"ה, 18 באוגוסט 2005.

ולדימיר החל הכשרתו הצבאית בבית הספר לתותחנות שדה "שבטה". במהלך הימים המעטים ששהה עמנו ביצע את כל שהוטל עליו על הצד הטוב ביותר ולשביעות רצונם המלאה של מפקדיו.

המשמעת והרצון לסייע, שבהם ניחן, באו לידי ביטוי בעיקר במסע האחרון אותו ביצע עם צוותו. ולדימיר עזר לחיילים החלשים, דחף ועודד אותם להגיע לסיום. אולם, בתום המסע אירע לדאבון הלב אסון מותו.

משפחת אוברוב, משפחת בית הספר לתותחנות שדה "שבטה" כואבים יחד אתכם וחובקים אתכם.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

אלוף משנה

היחידה

בני מר,

מפקד